

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobců: **a) M. I., b) K. I.**, oba zastoupeni Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutím žalované ze dne 6. 1. 2018, čj. KRPU-240153-34/ČJ-2017-040022 a čj. KRPU-240154-29/ČJ-2017-040022, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 2. 2018, čj. 75 A 5/2018-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobců Mgr. Gabriele Kopuleté, advokátce, **se nepřiznává** odměna za zastupování.

O d ů v o d n ě n í :

**I.
Vymezení věci**

[1] V záhlaví citovanými rozhodnutími žalovaná prodloužila podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištění žalobců za účelem jejich předání o 31 dnů.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem napadeným rozsudkem žalobu zamítl. Uvedl, že žalovaná posoudila otázku týkající se systémových nedostatků na str. 9 (resp. na str. 7) napadených rozhodnutí. Podle krajského soudu se žalovaná zabývala posouzením této otázky dostatečně. Závěry žalované týkající se možnosti prodloužení zajištění žalobců měly podle krajského soudu

oporu ve správním spise; překážky zdravotního charakteru, které by měly bránit prodloužení zajištění žalobců, v době zajištění nenastaly a nebylo možné ani s jistotou říci, kdy nastanou. Žalovaná správně zohlednila, že těhotenství žalobkyně nevyklučovalo zajištění a předání zpět do Itálie. Námitku stěžovatelů týkající se možnosti využití zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců soud neshledal důvodnou.

II.

Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Proti rozsudku krajského soudu podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“ nebo „stěžovatelka“ a „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatelé namítali, že se správní orgán nezabýval reálným předpokladem pro navrácení či přemístění do příslušného státu Evropské unie. Okolnosti, za kterých došlo k prodloužení zajištění stěžovatelů, podle nich odůvodňovaly zcela jiný přístup, než je pokračující zajištění. Povinností zabývat se reálným předpokladem pro navrácení či přemístění do příslušného státu Evropské unie se správní orgán vypořádal pouze v jediném odstavci. Obecné konstatování správního orgánu přitom nemohlo postačovat v případě stěžovatelů, kteří byli zranitelnou skupinou osob. Po správním orgánu lze přitom v případě řízení o prodloužení zajištění, které není časově tak krátké jako řízení o zajištění, požadovat, aby své rozhodnutí v této otázce řádně odůvodnil.

[5] Podle stěžovatelů se správní orgán nezabýval ani otázkou reálného předpokladu pro navrácení či přemístění do Itálie vzhledem k systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 26. 6. 2013, č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“); měl se zabývat alespoň faktickým předáním stěžovatelky, která byla ve vysokém stadiu těhotenství. Stěžovatelé namítali, že se krajský soud měl uvedenou otázkou zabývat sám v napadeném rozsudku a nikoliv pouze odkázat na řízení vedené Ministerstvem vnitra. Stěžovatelé poukázali na mezinárodní závazky České republiky. Konstatovali, že detence je použitelná pouze po pečlivém uvážení její nezbytnosti v každém jednotlivém případě; žalovaná přitom individuální situaci stěžovatelů nezohlednila.

[6] Stěžovatelé namítali, že po celou dobu existovaly alternativy k jejich zajištění; mohli být totiž přemístěni do přijímacího střediska Zastávka u Brna nebo Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí. Rovněž při hodnocení alternativ k zajištění nevzal správní orgán v potaz stav stěžovatelky a její postavení zranitelné osoby. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová přitom není vhodné pro pobyt zranitelných osob.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že posoudila reálný předpoklad naplnění účelu zajištění i v souvislosti s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Nesouhlasila s námitkou stěžovatelů, podle níž se nezabývala individuálním posouzením těhotenství stěžovatelky jako zranitelné osoby. K námitce stěžovatelů týkající se faktické nemožnosti navrácení či přemístění uvedla, že většina transferů podle nařízení Dublin III je uskutečňována leteckou cestou, avšak není vyloučena ani alternativa k takovému přemístění. Žalovaná konstatovala, že zkoumala také možné alternativy mírnějších opatření; u stěžovatelů však existovalo vážné nebezpečí útěku a stěžovatelé nebyli v situaci, kdy by bylo možno alternativních opatření užít. Uvedla, že o umístění cizinců do jednotlivých středisek rozhoduje Správa uprchlických zařízení, nikoliv policie.

III.

pokračování

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Žádnou z vad zakládajících nepřezkoumatelnost (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, publikováno ve Sb. NSS č. 7/2004, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, publikováno ve Sb. NSS č. 3/2004, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, publikováno ve Sb. NSS č. 3/2006, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004-74) napadený rozsudek netrpí. Krajský soud srozumitelným a přezkoumatelným způsobem vypořádal námitky stěžovatelů týkající se faktické možnosti jejich předání do Itálie. Správně poukázal na obsah správního spisu a na odůvodnění napadených rozhodnutí žalované, která při posuzování prodloužení zajištění přihlédla ke všem skutečnostem projednávané věci včetně zdravotního stavu stěžovatelky. Námitka není pro uvedené důvodná.

[11] Námitka stěžovatelů, podle níž se žalovaná nezabývala ani otázkou reálného předpokladu pro navrácení či přemístění do Itálie vzhledem k systémovým nedostatkům, je taktéž nedůvodná.

[12] Čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III stanovuje kritéria, při jejichž naplnění není možno přemístit žadatele o mezinárodní ochranu do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný. Dle tohoto ustanovení mimo jiné platí, že „[e]xistují-li *závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým (pozn. lépe systémovým) nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*“

[13] Žalovaná na straně 9 (resp. na straně 7 ve vztahu ke stěžovateli) k možným překážkám zamezujícím předání stěžovatelů do Itálie uvedla, že jí nejsou známy žádné informace, ani rozsudek krajského soudu a Nejvyššího správního soudu, či jiného soudu členského státu Evropské unie nebo konstatování Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nebo jiného vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývalo, že by v Itálii docházelo k systémovým nedostatkům. Krajský soud s posouzením této otázky žalovanou souhlasil. Ani Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by žalovaná posoudila tuto otázku nedostatečně a s jejími závěry v projednávané věci souhlasil. Z rozhodovací praxe správních soudů a správních orgánů ani z obecně dostupných informací nevyplývají žádné poznatky o tom, že by v Itálii docházelo k systémovým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že v řízení o prodloužení zajištění cizince nelze po žalované rozumně požadovat, aby prováděla rozsáhlé dokazování s cílem podrobně zjistit situaci v zemi, kam má být cizinec předán. Tato povinnost leží zejména na Ministerstvu vnitra, které závazně rozhoduje o samotném předání (jak správně uvedl také krajský soud). Žalovaná v řízení o prodloužení zajištění musí vycházet zejména z původního rozhodnutí o zajištění (v důsledku návaznosti těchto řízení) a také z obecně známých skutečností o stavu a případných nedostacích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědí zajištěných cizinců, resp. jejich námitek v tomto směru. Žalovaná přitom v tomto ohledu neshledala, že by Itálie takovéto nedostatky vykazovala. Ostatně ani obdobné námitky uplatněné v kasační

stížnosti v řízení o zajištění stěžovatelů Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými (srov. rozsudek ze dne 20. 4. 2018, čj. 4 Azs 32/2018-56).

[14] Žalovaná se také zabývala individuálním posouzením věci samé ve vztahu ke zdravotnímu stavu stěžovatelky, která byla v době rozhodování o prodloužení zajištění těhotná. Na str. 9 napadeného rozhodnutí konstatovala, že na základě zjištěných uvedených skutečností v daném případě předběžně posoudila možné překážky předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, které jí byly v době rozhodování o prodloužení zajištění stěžovatelů známy nebo které vyšly najevo, tedy všechny zjištěné známé skutečnosti ve věci a dospěla k závěru, že realizace předání je možná a je tedy možné dosáhnout také účelu prodloužení zajištění (k posouzení stěžovatelky jakožto zranitelné osoby srov. již zmiňovaný rozsudek zdejšího soudu čj. 4 Azs 32/2018-56, odst. [32]). Jak je již shora uvedeno, přihlédla žalovaná v dostatečném rozsahu k individuální situaci stěžovatelů, tedy přihlédla ke všem aspektům projednávané věci i k aktuálnímu zdravotnímu stavu stěžovatelky. Námitka není ani v tomto ohledu důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud konečně nesouhlasí ani s námitkou stěžovatelů, podle které mohla žalovaná využít mírnějších opatření než prodloužení zajištění. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že je před zajištěním cizince za účelem jeho předání žalovaná povinna zvážit využití mírnějších opatření a tuto úvahu je povinna promítnout do odůvodnění rozhodnutí o zajištění (resp. rozhodnutí o prodloužení zajištění) cizince. Toto zvláštní opatření žalovaná neuloží cizinci, u něhož je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného členského státu Evropské unie.

[16] Žalovaná se v napadených rozhodnutích podrobně zabývala tím, zda je v případě stěžovatelů možné užít zvláštních opatření. Na str. 5, resp. na str. 4 napadených rozhodnutí podrobně rozebrala možnost užití zvláštních opatření. Detailně se věnovala skutkovým okolnostem posuzovaného případu a vyvodila z nich správný závěr, podle kterého nebylo možné zvláštní opatření v případě stěžovatelů uplatnit. Vycházela zejména z toho, že stěžovatelé vědomě nelegálně opustili Itálii, ačkoliv zde byli vedeni jako žadatelé o mezinárodní ochranu, a cestovali do Spolkové republiky Německo, na území České republiky pobývali neoprávněně, nechtěli zde setrvat, neměli žádné cestovní doklady ani finanční prostředky k tomu, aby si na území České republiky zajistili ubytování a ani neznali nikoho, kdo by jim toto poskytl, nebo za ně složil finanční záruku. Nejvyšší správní soud v tomto posouzení souhlasí se žalovanou i krajským soudem. Z uvedeného je totiž zřejmé, že zde nebyly předpoklady pro využití zvláštních opatření za účelem vycestování a žalovaná nepochybila, pokud v případě stěžovatelů zvláštní opatření neuložila.

IV.

Závěr a náklady řízení

[17] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení.

[19] Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů nepřiznal.

pokračování

[20] Stěžovatelům byla zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti ustanovena Mgr. Gabriela Kopuleťá, advokátka. Ta byla přípisem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018 vyzvána k vyčíslení odměny za zastupování. Byla zároveň vyzvána k tomu, aby soudu průběžně sdělovala provedení úkonů, jejichž provedení nebude patrné ze spisu, neboť soud o odměně ustanoveného zástupce rozhoduje zpravidla spolu s konečným rozhodnutím ve věci a vychází tak pouze z úkonů, které jsou mu k tomuto datu doloženy. Ze spisu přitom není zřejmý jakýkoliv úkon ustanovené zástupkyně; Nejvyšší správní soud proto zástupkyni stěžovatelů odměnu za zastupování nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. února 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu